

РЕШЕНИЕ

№ 679

гр. София, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6665** по описа за **2023** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. А. В. против Решение №2411 от 23.05.2023г., постановено по АНД № 3738/2023г., на СРС, 3 ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 8028/06.02.2023г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативния контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.) за нарушение на разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, „а“, пр.2 от Закона за пътищата (ЗП), с което на основание чл. 53, ал. 1 от ЗП, е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 2000 лв. на касатора. СРС е изменил НП като е намалил наложената глоба от 2000 на 1000 лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от В. с оплаквания за неправилност на решението, поради потвърждаване на наказателно постановление, което е издадено в противоречие на закона. Излагат се доводи, че не водачът е отговорен по ЗП и Наредба № 11 на МРРБ за движението на извънгабаритно и/или тежко ППС по отношение на липсата на разрешение за движение. Посочва като съображение, основавайки са на чл.177, ал.3 от ЗДвП, че за твърдяното нарушение отношение по процедурата за административно наказание, по отношение на водача, би следвало а се вземе от органите на МВР, съгласно ЗДвП, следователно НП било издадено въз основа а незаконосъобразен АУАН. Счита и, че е следвало да се

извърши преценка за маловажност на случая и при наличието на основанията на чл.28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение. Иска съдът да постанови решение а отмяна на въззивното решение и НП. В съдебно заседание касаторът не се явява, не изпраща представител.

Ответникът – А., редовно уведомен не се представлява в съдебно заседание. Представя подробен писмен отговор по касационната жалба, в което застъпва правилност на решението на СРС и неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а решението на СРС следва да се остави в сила.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 09.01.2023 г. органи на А., при изпълнение на задължения по превенция на тежкотоварния трафик спрели за проверка товарен автомобил, който се управлявал от жалбоподателя, превозващ земна маса. Замерването със сертифицирана и преминала през периодичен контрол електронна мобилна везна и ролетка установило разстояние между осите от 1, 38 метра и претоварване на главната задвижваща ос от 24, 435 тона, при допустимо от 19 тона, квалифицирано като нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б“а“, пр.2 от ЗП, вр. чл.8, ал.2, вр.ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, пр.1 от Наредба № 11/03.07.2011г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. А нарушението бил съставен АУАН на водача, тъй като шофьор в транспортно дружество, носел отговорност за товара, включително и претоварването, а въз основа на АУАН било издадено и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени, че съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

По отношение на компетентността на актосъставителя СРС е обосновал, че съгласно чл.56, ал.2, т.1 от ЗП, предвиждащ, че нарушенията се установяват с актове, съставени от длъжностите лица на Агенция „Пътна инфраструктура“ и на Агенция „Митници“ за нарушения на републиканските пътища, няма законово основание жалбоподателят да счита, че компетентни органи да издадат АУАН в случая са контролните органи на МВР.

СРС е изложил доводи за категорична установеност на извършеното нарушение – претоварване на тежко ППС, като е кредитирал показанията на свидетелите и е аргументирал годността на измерването с използваната везна.

По спора за субекта на нарушението е посочил, че това е и лицето, което фактически извършва дейността по ползване на пътя, като управлява тежкото ППС, предвид нарушената разпоредба на чл.26, ал.1, т.1, б“а“ от ЗП и приложената санкционна норма на чл.53, ал.1 от ЗП.

Изменил е НП като е намалил размерът на наложеното наказание в минималния

размер, аргументирайки се с неотчитане на обстоятелствата по чл.27, ал.2 от ЗАНН, че не са представен доказателства за налагани други санкции за такова нарушение. Отхвърлил е наличие на основание за приложение на чл.28 от ЗАНН.

Тези мотиви касационната инстанция споделя и препраща към тях съгласно чл.221, ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН.

По отношение на изложения основен довод на касатора, че не водачът следва да носи административнонаказателна отговорност по ЗДвП, а превозвачът или собственикът на ивънгабаритното ППС, разпоредбата на чл.53, ал. 1, т. 2 ЗП изрично сочи, че се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, „физическите лица“, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви „в“ и „г“, т. 2, ал. 2 и ал .5 и чл. 41 или които „извършат“ или „наредят да бъдат извършени“ следните дейности, в случая „движение на ивънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя“.

В конкретния случай изпълнителното деяние е управление и превоз на товари, т.е. „извършване на движение“ на тежко пътно превозно средство без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя, което е осъществено именно от водача на ППС, независимо от това кой е търговецът – „превозвач“, кой е собственикът на ППС и чие е било задължението да поиска издаването на разрешение за такова.

Водачът на ППС, т.е. шофьорът, след като е знаел, че собственикът на ППС, който е и негов работодател, не му е предоставил разрешение за движение на тежко ППС по смисъла на чл.3, т.2 от Наредба № 11 от 2001 г., е следвало да провери какви са натоварванията, съответно параметрите на ППС с пълния му товар и да не нарушава забраната на чл. 26, ал. 2, т. 1, б.„а“ ЗП, съответно да осъществява състава на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП, като извърши движение на това ППС по път от републиканската пътна мрежа. За превозвача е задължението да осигури разрешението, но за водача остава задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешение. Неизпълнението на това задължение от страна на водача обуславя отговорността му по чл.53, ал.1 от ЗП.

По отношение възражението, че нарушението следва да се констатира от органи на МВР по ЗДвП, правилно въззивният съд се е позовал на разпоредбата на чл.56, ал.2, т.1 от ЗП. Не се споделя оплакването, че в случая приложимата административнонаказателна разпоредба е тази на чл.177, ал.3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Действително, предвид субекта на нарушението - водач на тежко ППС, което е в нарушение на параметрите за движение по пътищата, има донякъде съвпадение на деянията при двата състава, като разликите са в обществените отношение, които се регулират - правила за безопасност на движение по пътищата в ЗДвП и правила за ползването и безопасността на пътната инфраструктура в ЗП. Но процесното нарушение напълно изпълва състава на нарушението по ЗП и органите на А. имат правомощията да го констатират и накажат, поради което не е налице незаконосъобразност на ангажиране на АНО. При безспорно установено нарушаване

на формулирана в ЗП – чл.26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП обща забрана, органите по чл.56, ал.2, т.1 от ЗП - в случая длъжностните лица на А. имат правомощието да го установят и да издадат наказателно постановление на водача, нарушаващ забраната, предвиден като субект на това нарушение.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за неприложимост в случая на чл.28 ЗАНН с основен аргумент опасностите за републиканската пътна мрежа и за другите участници в движението, които създава движението на тежко ППС без осъществен контрол и разрешение, поради което доводите на касатора са неоснователни.

По тези съображения решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива в депозирания писмен отговор, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2411 от 23.05.2023г., постановено по АНД № 3738/2023г., на СРС, 3 ти състав.

ОСЪЖДА В. А. В. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.(осемдесет лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.